

Minne från 1970-talet

Mitt intresse för havet väcktes redan som barn då vänner till mina föräldrar ägde en båt. Vi fick ofta följa med dem ut på havet i deras fina träkoster, Tärnan. Frihetskänslan jag kände då när vi tuffade fram på Ronnebyån ut mot hamnen, kan jag förnimma än idag. Jag blev senare i tonåren sjöscout och min största önskan var att få äga en egen båt. Och det här är historien om Molly.

Familjen, jag och maken samt en son på två år hade hösten 1970 köpt hus i ett litet samhälle strax utanför centrala Ronneby. Första tiden på den nya boplatsen kände jag mig lite vilsen men när våren kom så vågade sig alla ut från sina hus. Vi fick snart god kontakt med de närmsta grannarna vilka hade båtar som låg förtöjda i den lilla småbåtshamnen i närheten av bostadsområdet och det dröjde inte så länge förrän vi var medlemmar i den nybildade båtklubben.

Några år gick och nu var det dags för att investera i en billig båt.

Vi hade fått tips om att en bekant till oss skulle sälja sin båt. Vi tog kontakt med säljaren och bestämde dag för en förhandsvisning. Familjen som då hade utökats med en dotter var förväntansfulla inför den första turen med Molly. Men den blev inte riktigt som vi hade förväntat oss. Mollys motor startade som en klocka och vi tuffade ut från båthamnen. Vi var överlyckliga över att få en tur på havet med en båt som eventuellt skulle bli vår. Men lyckan varade inte så länge. Mollys motor började hosta och snart så stannade motorn helt. Säljaren försäkrade oss att stoppet var en tillfällig händelse. Efter två timmars guppande på fjärden och mycket vevande hostade motorn till igen och startade. Trots detta missöde bestämde vi oss för att köpa Molly för det begärda priset 2000 kr. Här fanns det ingen prutmån.

Molly var en långsmal träbåt, ljusblå med ett högt orange kapell. Hon var utrustad med en gammal dieselmotor av märket Volvo Penta och den startades med en vev. Motorn satt mitt i båten under en motorhuv. I fören satt en liten styrratt och en mindre vindruta. Där fanns också en pytteliten ruff med två små dörrar. I aktern fanns en bänk, som på båtspråk kallas för toft, sittplats för max två personer. Molly var också utrustad med lanternor, den röda babordslanternan och den gröna styrbordslanternan samt de vita, topp – akterlanternorna. De vita fendrarna av plast hängde som små korvar längs skrovet. Jag har senare lärt mig att dessa ska av god båtetikett genast plockas in när man har kastat loss.

Mollys övriga utrustning var förtöjningstampar, båtshake, ankare och en liten brandsläckare samt en mindre blågul båtflagga som skulle sitta i Mollys akter. Så var det äntligen dags för vår första båttur på egen hand med vår stolthet Molly. Sjökort och flytvästar hade införskaffats. Vi hade lyssnat på väderleksprognosen som förespådde fint väder och då bestämde vi oss för att övernatta i Molly. Hon hade ju ett högt kapell så det blev ju som att bo i tält. Vi stuvade ner allt vad som behövdes för att klara av en helg på havet. Flytvästarna åkte på och vi var noga med att barnens flytvästar satt ordentligt fast. Stackars barn de kunde knappt röra sig. Motorn vevades igång och vi kastade loss från bryggan och gav oss ut på böljan blå med vår fina båt Molly. Vi styrde stäven ut mot ön, Slädö där våra vänner låg förtöjda med sin båt. Vännerna liknade Molly vid en prärievagn med orange kapell när vi kom tuffande fram på fjärden. Som sagt sjön suger så när tilläggnen var klar var det dags för att laga lite mat, makaroner och stekt falukorv. Det lilla spritköket plockades fram och placerades på aktertoften. Färskvattnet som vi tagit med hemifrån förvarades i en plastdunk. Efter en underbar solig dag med många bad och fin gemenskap med vännerna så var det dags framåt kvällen att krypa till kojs. Barnen, fem och två år gamla stuvades in i den pyttelilla ruffen. Den var så liten så de låg med benen utanför hytten. Makens och min sovplats var på två strandmadrasser nere på durken var sin sida om motorhuven. Vilken komfort. Sömnen infann sig snart, kanske var lukten av diesel en bidragande orsak.

Som sagt så kunde man inte riktigt lita på Mollys motor. Det blev flera motorstopp under de följande åren men maken som hade mycket kunskap om motorer lyckades alltid att få igång den gamla Volvo Pentan igen efter varje stopp.

En händelse som jag särskilt kommer ihåg var när vi en dag kom hem från en båttur och skulle förtöja vid Mollys båtplats. Jag hade ansvar för akterförtöjningen vilket innebar att jag skulle haka på en karbinhake på en vajer som var uppspänd mellan två stolpar. Vi gled in under vajern mot bryggan, maken brukade lägga i backen för att stanna upp farten. Men då hände det som inte fick hända, backslaget fungerade inte. Jag fattade tag i vajern och höll fast den krampaktigt med båda händerna för att hindra att Mollys förstäv skulle skadas mot bryggan. Jag kände att jag sakta gled bakåt ur båten och blev hängande i vajern med vattnet upp till midjan i mina fina vita sommarjeans. Min första tanke var att jag hoppades att ingen annan hade sett denna fadäs. Maken hade hoppat upp på bryggan, vände sig om och fick se mig

hänga i vajern. Så kom den, kommentaren. "Häng kvar tills jag har hämtat kameran". Makens kommentar ledde inte till skilsmässa men däremot till många skratt framöver. Efter den händelsen krävde jag att den gamla Volvo Pentan skulle bytas ut, vilket också gjordes följande höst. Under det följande året uppstod det inga större problem med Molly fram till en dag då vi fick meddelandet att hon låg helt vattenfylld nere på sjöbottnen. Flottören till vattenpumpen hade slutat att fungera. Denna händelse var slutet på vårt ägandeförhållande till Molly.

Detta är ett minne om mina första år med båtliv, vilket sedan fortsatte 35 år till, men då i segelbåt.

Kerstin

Bild från Pixabay